

Camilla Lagerqvist

Flykten till Amerika

**BONNIER
CARLSEN**

**BONNIER
CARLSEN**

FLYKTEN TILL AMERIKA

Flykten till Amerika av Camilla Lagerqvist, utgavs
ursprungligen som en Storytel original 2018

Copyright © Camilla Lagerqvist, 2020

© Omslagsfoto: TT bild, IStock, Shutterstock

Omslagsformgivning av Cecilia Danneker Engström

Sättning av Jill Petré

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, 2020

Tryckt av Livonia Print, Lettland, 2020

ISBN 978-91-7975-593-5

www.bonniercarlsen.se

Kapitel 1

Tvåhundra-trettio-två dagar. Jag slog igen almanackan där året ”1916” var inpräglad på framsidan. Det hade gått över åtta månader sedan jag sist hörde något från henne. Oron fladdrade som en nattfjäril i magen.

På något sätt visste jag det redan – Hedvig var försvunnen.
– Ingrid!

Rösten var gäll och vibrerade av ilska. Snabbt la jag den röda almanackan under madrassen och skyndade mig ner till köket.

Min moster Adela stampade otåligt med foten när jag kom ner. Händerna var knutna och jag kunde känna ilskan som vibrerade från henne.

– Fy, vad slafsigt du ser ut! Rätta till förklädet och fläta om håret.

Rynkan mellan moster Adelas ögon var så djup att det såg ut som om den karvats ut. De smala läpparna var sammanpressade i en ogillande min, som alltid när hon såg på mig. När jag tittade ner upptäckte jag att förklädet hade glidit undan och satt på sidan av höften. Jag drog snabbt tillbaka det igen och slätade till håret.

– Vad är du uppe och ränner för? Du har sysslor att utföra! Hönsen har inte fått mat än och golvet här i köket ska skuras.

Hon vände sig om och gick med arga steg in i matrummet. En slinga av hennes bruna hår hade lossnat ur den tunna knuten, men även om orden brände på tungan skulle jag aldrig ha vågat påpeka det.

Jag gick fram till den lilla spegeln som satt i hallen. Glaset var sprucket och missfärgat, men jag såg genast de ljusa hårslingorna som letat sig ur flätan och nu lockade sig runt mitt ansikte. Moster Adela hatade mitt hår, hon brukade säga att det var syndigt att födas med ett sånt överflöd och en så ljus färg. Helst hade hon nog sett att jag hade haft sjalett på mig jämt, men det var en så het sommar att inte ens hon kunde insistera på det.

Jag stoppade snabbt ner fötterna i de slitna träskorna som jag ärvt efter min äldre kusin och skyndade ut i köket. En kastrull med stelnad gröt stod på spisen och bänken var full med disk, men det var inte det som fick mig att dra efter andan, utan de leriga fotspåren som fanns överallt på golvet. En svag lukt av dynga blandades med doften av rök från vedspisen. Någon hade trampat i kospillning och sedan klampat rakt in i köket.

Det brände under ögonlocken. Jag skulle få ta hand om allt det här, men först måste jag mata hönsen.

Fastän jag kallades fosterbarn var jag mer som en piga i huset. Jag svepte med blicken över röran och såg att det fortfarande stod tallrikar kvar på bordet. De hade inte ens gjort sig besväret att duka av.

Jag försökte svälja det tjocka i halsen samtidigt som jag drog ut flätan och gjorde om den.

– Men herregud, står du bara där och glor, ut i hönsgården med dig!

Adela stod i dörröppningen med händerna i sidan och stirrade på mig med smalnande ögon.

Det vassa svaret rev på tungan, men jag vände mig bara om och gick med snabba steg ut i farstun och fortsatte ut på gården.

Hönorna kacklade uppfordrande när de fick syn på mig när jag kom in i hönshuset. De gick lösa på gården, men kom springande när jag gick in och hämtade fodersäcken. Jag stack ner handen och fick upp en näve spannmål som jag strödde ut på marken. Det såg ut att tävla om vem som kunde hinna fram först till maten, och tre av dem krockade. Jag började skratta när jag såg deras förvånade miner. Skrattet var hest och kändes ovanligt. Det var så länge sedan jag känt mig glad senast.

Ett skrik fick mig att titta upp. Det var en sjöfågel som var på väg ner mot vattnet, som glittrade mellan träden. Lika vackert hade Göta älv glittrat när Hedvig reste från Sverige. I alla fall hade hon skrivit det i ett av de senaste breven som hon skickade. Medan jag gick tillbaka upp till huset tänkte jag på den sista gången jag såg min storasyster.

– Så fort jag har tjänat ihop tillräckligt med pengar köper jag en biljett till dig och skickar, hade hon sagt. Sedan hade hon kramat mig hårt, och när hon släppte taget var min

kind alldeles fuktig. Hon hade hållit mig en bit ifrån sig och tittat mig allvarligt i ögonen.

– Låt dom inte köra för hårt med dig. Är dom elaka, eller om det blir värre, så skriv till mig. Då försöker jag låna ihop pengarna så att du kan komma över.

Jag hade nickat, för klumpen i halsen var så stor att det inte gick att svara. Det hade känts ofattbart att min älskade storasyster skulle resa till andra sidan Atlanten. Amerika lät så avlägset att det lika gärna kunde ha varit till månen hon skulle åka.

Jag hade velat följa med henne där och då, men vi hade inte tillräckligt med pengar. Det lilla arv som våra föräldrar hade lämnat efter sig hade vår moster och morbror tagit hand om. De hade sagt att det skulle täcka omkostnaderna för oss. Hedvig hade sparat ihop till sin biljett genom att sjunga på bröllop och andra festligheter. Det hade hon gjort trots att moster Adela hade hotat med att ge henne stryk om hon gjorde det igen.

Från början hade Hedvig tänkt att hon och jag skulle åka tillsammans, men hon hann aldrig spara så mycket. Allt förändrades en kväll när hon hade varit och sjungit i en folkpark. Som vanligt hade hon inte berättat vad hon skulle göra, men den här gången stod vår moster och morbror och väntade på henne när hon kom hem. Någon hade sett henne och skvallrat till Adela som nu var ursinnig. Som vanligt hade min morbror stått bredvid och sett handfallen ut. Hedvig hann inte ens ta av sig skorna förrän Adela slog

henne så hårt i ansiktet att hon började blöda.

Jag hade gått och lagt mig, men men vaknade av att Hedvig kom rusande uppför trappan till den lilla pigkammaren som vi delade.

Först hörde jag inte vad hon sa för hon höll handen för munnen och det sipprade ut blod mellan fingrarna. Med hjärtat hamrande i bröstet hade jag räckt henne min näsduk. Den vita bomullen färgades röd när hon torkade sig.

– Jag står inte ut längre, sa hon och lyfte upp madrassen så att hon kom åt den lösa spjälan under sängen. Hon drog fram kuvertet och stoppade det innanför blusen.

– Vad tänker du göra? hade jag frågat med darrande röst.

– Jag sticker tidigt i morgon bitti, innan alla har vaknat. Ledsen hjärtat, men jag kan inte stanna längre. Nästa gång slår jag tillbaka och då vet jag inte hur det slutar ...

Jag hade bönat och bett om att jag skulle få följa med, men pengarna räckte inte till två biljetter. Hedvig lovade att hon skulle skicka efter mig så fort hon tjänat ihop tillräckligt.

– Det tar nog inte mer än en månad förrän jag har gjort det. Sångerskor i Amerika får riktigt bra betalt, hade hon sagt och strukit mig över kinden.

Hennes sista brev var avsänt för drygt åtta månader sedan. Det var en bild på Frihetsgudinnan på framsidan. Äntligen framme i den mest fantastiska staden i världen. Jag ska få arbetet på det hotell som heter The Queen. Jag ska stå i receptionen på dagarna och uppträda på kvällarna, hade

hon skrivit och berättat att resan gått bra, även om det varit ganska mycket sjögång emellanåt. Snart är vi tillsammans igen älskade syster, avslutade hon brevet. Efter det var hon som uppslukad av jorden, försvunnen i den där stora staden som hette New York.

Jag hade varit och tjatat på handlaren flera gånger, men han försäkrade att det inte kommit några brev adresserade till mig. Hedvig hade sagt att hon skulle skicka breven till handelsboden, eftersom hon inte litade på att Adela skulle ge dem till mig. Handlaren var en stor musikälskare och en vän till Hedvig. Han sa att Hedvig hade den mest fantastiska röst han någonsin hört.

Men nu var hon borta ...

Oron snörde ihop strupen och jag tog ett djupt andetag.
– Det är nog bäst att du går in och börjar städa i köket.

Jag hade varit så försjunken i tankar att jag inte hört att Herbert kommit gående bakom mig. Han bar på två sockerlådor och tittade sig oroligt över axeln som om han var rädd att Adela skulle dyka upp när som helst.

Herbert var nog snäll innerst inne, men han verkade rädd för Adela och gjorde alltid som hon sa. Det var egentligen Herbert vi var släkt med. Han var min mammas bror, men nästan femton år äldre så han och mamma hade inte haft så mycket kontakt, inte förrän det hemska hände i alla fall. När båda mina föräldrar blev sjuka och dog.

Jag mumlade något och skyndade mig mot köket. På åkern längre bort kunde jag se mina två äldre kusiner, Carl

och Nils, jobba med att ta upp potatis tillsammans med Gustav som var dräng på gården.

När jag kom in i köket såg jag Adela stå och skura grötkastrullen med ursinniga rörelser. Först tänkte jag smyga därifrån, men hon måste ha hört mig för hon vände sig blixtnabbt om.

Hennes blåa ögon stirrade på mig med så mycket hat att jag ryste till.

– Du odugliga, lata flicka! Har du stått och dagdrömt nu igen och låtit gröten mögla i kastrullen! Hon röt fram orden så att spottet stänkte.

Gröten hade väl knappast hunnit mögla under den korta stund som jag hade varit ute med hönsen tänkte jag påpeka, men jag vågade inte.

– Så länge var jag inte ute, svarade jag.

Adela skakade på huvudet, höjde träsleven som hon höll på att diska och gick hotfullt mot mig.

Jag backade tills jag kände köksbordet mot ryggen.

– Det här är någonting jag skulle ha gjort för länge sedan. Bankat lite vett i dig, sa hon och innan jag hann höja händerna till skydd slog hon mig med träsleven över örat. Det brände till och sedan började det ringa i huvudet. Hon höjde sleven igen och jag hukade mig med händerna framför ansiktet.

Kapitel 2

– Nu räcker det!

Rösten kom från dörren och Adela stannade med slevén i luften.

I dörröppningen stod min äldsta kusin Nils. Han brukade inte säga så mycket utan gick ofta för sig själv när han inte jobbade med något på gården. Nu var han röd i ansiktet och käkarna var hårt sammanpressade.

Adela hade blivit vit i ansiktet. Det var som om hela rummet dallrade av hennes ilska. Det hettade i mitt öra, men Adela verkade helt ha glömt bort mig för nu stirrade hon bara på sin son.

– Följ med ut på gården, sa hon kort till honom och marscherade ut från huset, fortfarande med slevén i handen.

I några sekunder stod jag som fastfrusen. Om jag sprang upp till pigkammaren skulle jag få ett ännu värre straff sedan. Adela hade slagit mig förut, men aldrig med något tillhygge och hon hade aldrig sett så arg ut som nu.

Det dunkade i örat och ändå var jag tacksam över att hon hade missat mitt ansikte. Det hade gjort mycket ondare om slevén träffat mig över ögat eller på kinden. Jag gick fram till baljan med disk, vattnet var kallt och det flöt klumpar med gröt på ytan.

Adela hade inte brytt sig om att värma vattnet. Jag tände i vedspisen och hämtade nytt vatten i tunnan. Medan det kokade upp dukade jag av bordet och hämtade skurhinken.

Jag tänkte på mamma och pappa. De hade aldrig slagit vare sig mig eller Hedvig, de brukade inte ens höja rösten. Ilsket strök jag bort tårarna som rann ner för kinderna medan jag knäskurade golvet. Hedvigs röst ringde i mitt huvud: **Mamma och pappa hade aldrig velat att viskulle ha det så här.**

Vattnet kokade på spisen och jag reste mig upp och tog av det. Jag skulle precis hålla det i diskbaljan när Adelas och Herberts katt, som legat och sovit på en köksstol, kom fram och strök sig mot mina ben. För att inte trampa på den flyttade jag ena foten, men golvet var fortfarande vått och jag halkade till och tappade balansen. Jag släppte kastrullen, som for i golvet med en duns och det kokheta vattnet stänkte över mitt vänsterben. För några sekunder kände jag ingenting, sedan spred sig smärtan som eld över huden. Jag rusade fram till vattentunnan och tog upp skopan och hällde vatten över benet. Smärtan avtog lite, men jag såg hur en stor mörkröd fläck bredde ut sig över smalbenet. Jag hällde på mer vatten och tanken på hur Adela skulle reagera om hon fick syn på mig nu, när vattnet bildade pölar runt mina fötter, rusade förbi i mitt huvud, men det gjorde så ont att jag var tvungen att fortsätta ösa. Plötsligt kom jag ihåg ringblomssalvan som Adela brukade smörja på torra fläckar och infekterade sår. Jag släppte skopan i tunnan och

sprang bort mot trappan. Det kändes som om skinnet på smalbenet höll på att lossna. Dörren till min moster och morbrors rum var stängd och när jag öppnade den slog en unken, instängd lukt emot mig. Jag såg mig om i rummet. Vid ena väggen stod den stora mahognybyrån som jag visste hade tillhört min mormor och morfar.

Det stod ett träskrin ovanpå byrån och en trearmad ljusstake. Jag drog snabbt ut den första lådan. Den var full med underkläder och strumpor. Den andra lådan var också full med kläder. Det brände så mycket i benet att jag fick bita mig i insidan av kinderna för att inte skrika rakt ut. Plötsligt fick jag syn på burken med ringblomssalva. Den stod bakom träskrinet. Jag ställde mig på tårna för att nå den och hade precis fått tag på burken när jag upptäckte något som blänkte bakom den. Det var något välbekant med föremålet som låg där. Jag drog fram det och stelnade till när jag såg det dammiga smycket.

Det var en brosch, en guldbrosch som jag kände igen väl. Den hade tillhört min mamma. Den föreställde en blomma med långa blad fyllda med små pärlor. De var äkta, det visste jag för mamma brukade säga att det var det mest värdefulla hon ägde och hon hade bara haft på sig den vid speciella tillfällen. Jag kramade broschen så hårt i handen att blombladen skar in i handflatan. Adela hade sagt att broschen var borta, att någon måste ha stulit den när mina föräldrar begravdes och stugan stod tom. Fast hela tiden var det hon som hade haft den. Hon hade stulit den! Innan

mamma hade dött, hade hon sagt att jag och Hedvig skulle få den. Hon hade fått den i bröllopsgåva av min pappa, som i sin tur hade ärvt den av sin mormor.

– Ingrid!

Skriket ekade nerifrån köket. Jag stoppade ner broschén i förklädesfickan och sedan smorde jag snabbt in benet med en stor klick salva. Medan Adela skrek mitt namn ännu ursinnigare satte jag tillbaka burken och smög ut i hallen. Något pyrde inombords, något som växte sig allt starkare.

– Nu blir det rottingen! skrek Adela.

Aldrig att jag blev slagen igen! Jag hade fortfarande märken kvar efter senaste gången Adela piskade mig.

Så ljudlöst jag kunde tog jag av mig tröskorna och smög uppför den smala trätrappan till pigkammaren. Jag drog fram den slitna ryggsäcken under sängen och stoppade snabbt ner mina fin skor, almanackan, mitt födelsebevis och de få klädesplagg jag ägde. Jag kunde höra Adelas klampande steg nu. Hon var på väg upp. Vad skulle jag göra? Det fanns inget lås på dörren så jag kunde inte låsa om mig. En svag doft av syrener letade sig in genom det lilla vindsfönstret som stod på vid gavel. Det var inte mer än en halvmeter brett och lika högt.

Det var min enda flyktväg. Kanske skulle det gå? Jag stack ut huvudet. Taket sluttade brant neråt och det var säkert fyra-fem meter ner till marken.

– Din satans jämtunge, var gömmer du dig någonstans?
Adela var på övervåningen nu.

Jag tog ryggsäcken och kastade ut den genom fönstret. Den rutschade ner för tegelpannor och landade med en dov duns på gräsmattan.

Trätrappan knakade till. Hon var på väg upp till pigkammaren. Jag ålade mig ut genom fönstret. Träet rev mina axlar och armar, och plötsligt kom jag inte längre. Jag hade fastnat med höfterna. Panikslagen försökte jag pressa mig ut.

– Vad i alla ..., hörde jag Adela ropa bakom mig.

Hon var uppe och inne i rummet nu. Snart skulle hon ta tag i mina ben, som förtvivlat sparkade i luften.

Med en sista kraftansträngning tog jag i allt jag kunde och plötsligt var jag ute. Världen snurrade runt när jag rullade ner för tegelpannorna. Desperat försökte jag greppa efter något att hålla fast vid och precis när jag trodde att jag skulle falla handlöst, fick jag tag i något som stack ut från taket. Jag klamrade mig fast, men hängrännan var het av solen och jag hade svårt att få ett ordentligt grepp.

– Är du tokig?! skrek Adela som stuckit ut huvudet genom fönstret och stirrade på mig med uppspärade ögon.

Jag vet inte om jag släppte taget eller om händerna gled av, men jag föll till marken. Det gick på ett ögonblick och sedan landade jag med en hård duns. Det brände till under fötterna och jag kände det mjuka gräset under mina handflator. Jag hade landat på alla fyra, som en katt. Det värkte lite i ena foten, men det som gjorde mest ont var brännsåret på benet.

– Nu stannar du där tills jag kommer ut!

Adela drog in huvudet och jag hörde hennes steg försvinna. Snart skulle hon komma utspringande. Jag reste mig upp, det dunkade i foten och jag linkade fram till ryggsäcken och tog upp den. Medan jag hängde den på ryggen haltade jag så snabbt jag kunde mot vägen. Jag var nästan framme vid grinden när någon harklade sig bakom mig. Hjärtat hoppade över ett slag när jag upptäckte att det var morbror Herbert. Han tittade på mig med rynkade ögonbryn.

– Vart är du på väg? frågade han.

– Jag ska till handelsboden, mjölet är slut, sa jag och såg att hans blick vandrade från min ryggsäck till benet där brännsåret lyste rött.

Det såg ut som om han tvekade. Jag flyttade mig sakta mot grinden.

– Stoppa henne! ropade Adela bortifrån huset.

Herbert tog några steg mot mig, men han såg osäker ut. När han vände sig om för att titta efter Adela tog jag min chans. Jag sprang fram mot grinden, men att öppna den skulle ta för lång tid. Jag klättrade över staketet, brydde mig inte om att spjälorna rev mig på benen.

Jag hade precis kommit över det när någon ryckte mig tillbaka. Det var Herbert, han hade fått tag i ryggsäcken och höll hårt i den, sedan såg jag Adela komma springande mot oss.

– Låt henne inte komma undan! skrek hon.

Kapitel 3

– Släpp mig! vädjade jag.

Herbert flackade med blicken. Över hans axel kunde jag se Adelas ursinniga, röda ansikte närma sig.

– Snälla!

Men Herbert släppte inte taget. Nu var Adela precis bredvid honom och hon sträckte ut handen för att ta tag i mitt hår. Precis då ryckte jag till och axelremmen på ryggsäcken gick av. Jag var fri! Kvar stod Herbert med väskan i handen och en förvånad min i ansiktet. Jag tvekade i en sekund, i ryggsäcken fanns alla mina tillhörigheter och mina skor, sedan började jag springa igen. Jag ville lämna gården så långt bakom mig som jag kunde.

Ett beslut började ta form inom mig. Jag skulle hitta Hedvig, på något sätt skulle jag ta mig till Amerika och leta reda på henne!

Adela och Herbert följde efter mig en bit, jag kunde höra deras röster bakom mig och det fick mig att springa fortare. Adrenalinet pumpade och gjorde att jag inte kände smärtan i foten och brännsåret.

Jag sprang förbi den gamla torpstugan där mor Ella bodde, hon satt ute på sin pinnstol och flätade en korg och tittade förvånad på mig, men jag var för andfådd för att

kunna säga något, jag bara nickade åt henne och fortsatte springa. När jag var framme vid Carlssons stora bondgård och doften av gödsel svävade i luften vågade jag äntligen vända mig om. Den slingriga grusvägen bakom mig var tom. De måste ha gett upp jakten. Jag tog ett djupt andetag och började springa igen, något lugnare nu. Några kor som stod invid staketet och idisslade tittade nyfiket på mig när jag sprang förbi.

Jag kunde se järnvägen längre fram, lukten från korna blandades med doften av kol. Snart skulle jag vara framme.

Stationshuset var som en hägring. Blusen klubbade mot ryggen och håret var blött i pannan.

Det stod ett tåg inne på perrongen. Tänk om det gick till Göteborg! Jag genade på sidan av det gula stationshuset och kom upp på perrongen. Ånglokets rök låg som en dimma över människorna som var på väg ombord. Jag skulle precis stiga på en av de sista vagnarna när jag kom på att jag inte hade någon biljett, jag hade inte ens några pengar att köpa en biljett för.

– Går det här tåget till Göteborg? frågade jag en äldre man som bar på en stor resväska.

– Ja visst, hoppa på lilla damen! sa han på bred göteborgska och nickade åt mig att gå före.

Jag vände mig om, varken Adela eller Herbert syntes till, men de skulle säkert bege sig hit och leta efter mig. Det här tåget var kanske min enda chans att ta mig härifrån.

– Gå på då jänta! ropade någon irriterat. Jag fick syn på

en kraftig kvinna bakom mig som bar på en korg full med ägg.

– Inga otrevligheter om jag får be, sa den gamle mannen och nickade åt mig.

Jag klev upp och ombord på tåget. Det var kvavt därinne och folk trängdes för att hitta den bästa platsen. Jag slog mig ner på en av träbänkarna och såg att jag befann mig i tredje klass. Det kändes bra på något sätt, som om straffet ifall jag blev upptäckt utan biljett, skulle bli mycket värre om jag satt i första klass.

Det tog bara några minuter så tjöt tågvisslan och tåget tuffade iväg. Jag böjde mig fram för att titta ut genom fönstret och duckade på en gång. På perrongen gick Adela och gestikulerade vilt, medan hon pratade med en uniformsklädd man som måste vara stinsen.

– Såg du något otäckt utanför fönstret? frågade en röst som jag kände igen, och när jag tittade upp såg jag att mannen med resväskan satt sig på sätet mitt emot mig.

Jag nickade och tänkte just säga att det var något riktigt hemskt när jag fick syn på konduktören längre bort i vagnen. Snart skulle han vara här och fråga efter min biljett. Jag var på väg att resa mig när en man och en kvinna kom och satte sig på de två lediga sätena bredvid oss.

– Ursäkta, kan jag få komma förbi, sa jag och försökte passera mellan dem, men kvinnan hade tagit upp matsäck ur en korg som hon ställt på golvet mellan dem.

– Lugna sig, lilla vän, sa hon och lindade omständligt av

papperet från två smörgåsar som hon räckte mannen.

– Jaha, då var det dags att titta på biljetterna! sa konduktören hurtigt och klippte snabbt hål i de hårda pappbiljetterna som passagerarna i sätena framför oss sträckte fram.

– Jag måste verkligen förbi, sa jag förtvivlat.

Men nu tog kvinnan upp en plåtmugg och räckte till mannen.

Det var försent. Konduktören stod vid våra säten och tittade uppfordrande på oss.

– Biljetterna tack! sa han och klumpen i halsen växte.

Nu skulle han kasta av mig. Jag tittade ut, men såg bara skog svischa förbi utanför fönstret.

Här kunde väl inte tåget stanna, eller?

Jag fick en knuff i sidan av mannen bredvid mig och tittade upp. Konduktören höll fram handen och tittade frågande på mig.

– Ja, ja, jag har ... började jag, men blev avbruten av den äldre mannen.

– Det här är mitt barnbarn och jag min virrpanna glömde köpa biljett till henne. Går det här bra?

Han räckte fram en sedel och konduktören nickade och tog fram ett block som han snabbt skrev något i. Sedan rev han loss en del av papperet och räckte mannen det tillsammans med några mynt.

Mannen tackade och konduktören fortsatte genom vagnen.

– Tack, vad snällt! viskade jag för att paret inte skulle höra.

– Det var så lite, jag såg att du blev nervös, svarade han med låg röst.

– Men jag kan inte betala tillbaka, sa jag.

– Tänk inte på det, sa mannen och klappade mig på handen.

En stund senare somnade han och jag tittade på hans rynkiga ansikte som såg så fridfullt ut i sömnen. Vad snäll han var som hjälpte mig – det var länge sedan jag träffade en så vänlig människa.

Jag måste också ha somnat, för jag vaknade med ett ryck av att någon försiktigt skakade min ena axel. När jag tittade upp fick jag syn på konduktören som stod lutad över mig.

– Din morfar bad mig väcka dig när vi var i Göteborg.

– Morfar? sa jag och såg mig förvirrat omkring.

– Ja, han gick ju av för några stationer sedan, svarade han.

Nu såg jag att platsen där den gamle mannen hade suttit var tom. Jag nickade sakta.

– Du måste packa ihop dina saker, för nu är vi framme, sa konduktören och gick.

Saker? Sedan mindes jag att jag inte hade något mer än kläderna jag hade på mig, jag hade inte ens några skor. Jag såg att kvinnan mitt emot mig tittade ogillande på mina smutsiga fötter och såriga ben.

Jag reste mig så snabbt att det snurrade till i huvudet.